

odst. I. § 425 tr. p. zaslal odvolací súd spisy krajskému súdu so sdele-
ním, že zmätočná sťažnosť podaná nebola. Krajský súd porušením pred-
pisu odst. II. § 425 tr. p. vyhlásil, resp. dal vyhlásiť rozsudok vrchného
súdu horemenovaným obžalovaným s tým mylným poučením, že majú
právo podať zmätočnú sťažnosť. Následkom toho obžalovaný J. L. dňa
18. novembra 1932, obžalovaný O. L. však — zastúpený obhájcom drom
A. B. — dňa 24. novembra 1932 podali zmätočnú sťažnosť u kraj-
ského súdu. Dňa 10. decembra 1932 však menovaní obžalovaní podali
prevedenie svojich zmätočných sťažností tiež u krajského súdu. Po-
neváč z mylného poučenia, ktoré obdržali od krajského súdu, obžalo-
vaní nemôžu čerpať právo napadnúť rozsudok po uplynutí zákonom
k podaniu zmätočnej sťažnosti stanovenej trojdňovej lehoty, ktorá má
sa rátať od 22. septembra 1932, preto ich zmätočné sťažnosti sú opoz-
dené a boli podľa odst. 3 § 434 tr. p. odmietnuté.

Čís. 4639.

**Spolupachatelství zločinů zpronevěry, podvodu a podvodného úpad-
ku a přečinu nedbalého úpadku.**

Pro předpoklad »spolupachatelství« několika osob při témže trest-
ném činu nestačí, že byl uskutečněn stejný, k témuž protiprávnímu
účinku se nesoucí zlý úmysl dotčených osob.

Osoby, jejichž úmysl směřuje k témuž protiprávnímu výsledku, jsou
spolupachateli jen, spolupůsobí-li při samotném jednání, ve kterém zá-
kon spatřuje stíhaný jím prostředek uskutečnění dotčeného zlého úmyslu
(vědouce každý o stejnoměrné činnosti ostatních).

K posouzení, odpovídá-li ta která z osob zúčastněných na určitém
trestném činu jako spolupachatel, je nezbytně třeba i zjištění, jakým
způsobem, najmě kdy a kde byl společný zlý úmysl tou kterou z osob
těch uskutečňován (uskutečněn), nezůstala-li přes svůj úmysl vůbec
nečinnou.

Spolupachatelství na zpronevěře mohou se dopustiti jen osoby, jimž
byla dotčená věc svěřena; ani osoba, již byla věc svěřena, nedopouští
se zpronevěry, stal-li se zadržovací nebo přivlastňovací úkon, aniž
k němu činně přispěla působením na vůli osoby, která věc zadrží nebo
si přivlastní, nebo jinak, omezujíc se na pouhé nepřekážení úkonu,
o němž již věděla v době, kdy byl předsevzat.

Při zločinech podvodného a přečinech nedbalého úpadku je možné
spolupachatelství dlužníka a osoby samostatně jeho věci vedoucí na
témže trestném činu v tom smyslu, že každý z nich — v pří-
padech § 205 a) tr. zák., po případě u provádění p o v š e c h n ě do-
hody a p o v š e c h n ě společného úmyslu poškozovacího — předse-
vezme samostatně jednání, které buď v souvislosti s jednáním druhého
spolupachatele způsobí škodný výsledek zákonem předpokládaný (zma-
ření nebo ztenčení uspokojení věřitelstva nebo části jeho, poškození
všech nebo některých věřitelů), nebo způsobí trestný výsledek někte-
rého z těchto druhů, který by byl nenastal, kdyby bylo zůstalo jen při
jednání druhého spolupachatele.

Jest však nemožné (vyloučeno) spolupachatelství oněch osob na témže trestném skutku, na témže konkrétním jednání (úkonu), které se stalo nebo mělo státi příčinou nebo jednou z příčin škody (újmy) trestním zákonem předpokládané.

Úkon, který předsevzala osoba od dlužníka různá, třeba jinak věci dlužníkovy samostatně vedoucí, s dlužníkem dorozuměná (srozuměná), najmě provádějící po případě společný s dlužníkem úmysl vyhracený na tento úkon, může jí býti přičítán (za předpokladů § 5 tr. zák.) jen jako spoluvina nebo účastenství.

Došlo-li bez takového individuálně vyhraceného dorozumění po povšechné dohodě nebo třeba po vzniku povšechně společného úmyslu dlužníka i osoby jeho věci samostatně vedoucí, zmařiti nebo ztenčiti uspokojení věřitelů nebo jejich části (§ 205 a) nebo po nabytí vědomí oběma o neschopnosti dlužníka k placení (§ 486 čís. 2 tr. zák.), k ojedinelému úkonu jen dlužníka nebo osoby jeho věci samostatně vedoucí, jest přímým pachatelem jen ta z těchto osob, jež úkon ten předsevzala, kdežto druhé z nich lze přičítati úkon ten jen podle § 5 tr. zák. jako spoluvinníku neb účastníku, pokud není toto přičítání vyloučeno tím, že jde v úkonu o trestný čin nedbalý (§ 486 čís. 2 tr. zák.).

Nakolik dlužník odpovídá za škodu, která vzešla všem nebo třeba některým věřitelům tím, že osoba věci dlužníkovy samostatně vedoucí udělala nový dluh, zaplatila dluh nebo dala zástavu po době, kdy se dlužník dověděl o své neschopnosti k placení, podle § 486 čís. 2 tr. zák.

Zločin podvodu lze přičítati jako přímé pachatelství nebo spolupachatelství jen, byli-li obžalovaní vedeni stejným zlým úmyslem zločinem tím předpokládaným a spolupůsobil-li každý z nich při samotném páchání podvodu, t. j. při uvádění jiné osoby v omyl.

Pojem »zcizení«; ustanovení § 205 a) tr. zák. nevyžaduje, by byl dlužník v době jednání v § tom předpokládaného neschopen k placení nebo předlužen.

Skutková podstata přečinu § 486 čís. 2 tr. zák. nevyžaduje stav předlužení, nýbrž předpokládá jen stav neschopnosti k placení; pojem »stav neschopnosti k placení«.

(Rozh. ze dne 23. února 1933, Zm I 559/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmatečné stížnosti obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Kutné Hoře ze dne 8. června 1932, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem podvodného úpadku podle § 205 a) tr. zák., přečinem úpadku z nedbalosti podle § 486 čís. 2 tr. zák., zločinem zpronevěry podle § 183 tr. zák. a zločinem podvodu podle §§ 197, 200, 203 tr. zák., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil soudu první stolice, by o ní v rozsahu zrušení znovu jednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnosti, uplatňující důvody zmatečnosti čís. 5, 9 a), 10 § 281 tr. ř., jest přiznati úspěch v celém rozsahu odsuzující části napadeného rozsudku. V právu je stížnost už povšechnou námitkou, že nalézací soud uznal oba stěžovatele bez rozdílu a rovným dílem — t. j. přesněji jako přímé pachatele — vinnými, aniž se v rozsudku vůbec snažil zjistiti, který ze stěžovatelů a jakou měl účast v tom kterém jednání, v němž rozsudkem spatřován čin trestný, a který ze stěžovatelů tu kterou záležitost projednával. Zásadně mohou se ovšem i trestných činů, u nichž není to — jako na příklad u zločinů pozdvižení a vzbouření — již pojmovým znakem, dopustiti dvě osoby nebo více osob jako přímí pachatelé téhož trestného činu. Než pro předpoklad takového spolupachatelství několika osob při témže trestném činu nestačí, že byl uskutečněn společný čili stejný, k témuž protiprávnímu účinku se nesoucí zlý úmysl dotčených osob. Neboť stejnost obsahu a směru zlého úmyslu u všech účastněných osob předpokládají také spoluvina a účastenství na trestném činu podle §§ 5, 239 tr. zák., ba předpokládá ji také pouhé nepřekážení zločinu podle § 212 tr. zák. Spolupachateli jsou osoby, jejichž úmysl směřuje k témuž protiprávnímu výsledku jen tehdy, když spolupůsobí při samotném páchání trestného činu, čili při samotném jednání, ve kterém spatřuje zákon stíhaný jím prostředek uskutečnění dotčeného zlého úmyslu (vědouce každý o stejnosměrné činnosti ostatních). Proto jest k posouzení, odpovídá-li ta která z osob zúčastněných na určitém trestném skutku jako přímý nebo třeba spolupachatel anebo jako spoluvinník anebo jako účastník anebo — pokud ovšem taková odpovědnost přichází podle ustanovení §§ 212, 213 tr. zák. vůbec v úvahu — jen jako nadržovatel a není-li dokonce po případě vůbec prosta odpovědnosti, nezbytně třeba vedle zjištění obsahu a směru zlého úmyslu, jenž dotčené osoby spolčil, i dalších zjištění, jakým způsobem, obzvláště i kdy a kde byl společný zlý úmysl tou kterou z osob těch uskutečňován (uskutečněn), nezůstala-li přes svůj úmysl vůbec nečinnou. Nedostává-li se v úvahách rozsudku o tom kterém ze souzených skutků takových podrobných zjištění, stran každé z osob, jež byly pro skutek ten odsouzeny, nelze přezkoumati, je-li v tom, jak ta která z odsouzených osob se zachovala i po případě činně si počínala, splněna trestná účast na dotčeném skutku a kterému z právě uvedených způsobů viny účast ta se rovná, takže při tak nedostatečném rozsahu skutkových zjištění nelze jako neodůvodněnou odmítnouti námitku, že rozsudek je zatížen zmatkem nesprávného použití zákona podle čís. 9 a) nebo čís. 10 § 281 tr. ř., protože po případě účasti té neb oné z odsouzených osob není splněn žádný z uvedených způsobů viny na dotčeném skutku nebo třeba je jí splněn jiný než onen z těchto způsobů, který dává rozsudek tomu kterému z odsouzených za vinu. Onu zásadu, že se téhož trestného skutku mohou dopustiti dvě nebo více osob jako přímí (spolu-) pachatelé, jest arciž i pro souzenou trestní věc poněkud omeziti. Protože podstatou a důvodem trestnosti

zpronevěry jest klamání (porušení) důvěry projevené pachateli svěřením mu věci osobou nebo třeba pro osobu k ní oprávněnou, mohou se zpronevěry přímým pachatelstvím, tudíž i spolupachatelstvím dopustiti výlučně osoby, jimž byla dotčená věc svěřena. Jiné osoby, u nichž není takového zvláštního závazku založeného činným projevením důvěry, dopouštějí se i spolupůsobením při samotném páchání zpronevěry čili při jednání, jimž opodstatněn znak zadržení nebo přivlastnění svěřené věci, jen spoluviny nebo třeba účastenství na zpronevěře, jsou-li ovšem splněny též ostatní předpoklady § 5, najmě dáno vědomí, že věc byla přímému pachateli svěřena a že zadržovací nebo přivlastňovací úkon jest hmotně protiprávným zásahem do práv příslušejících svěriteli nebo třeba designátáru svěritelovu k dotčené věci. Podřadění takové činnosti osoby, jíž věc nebyla svěřena pod ustanovení § 183 (461) tr. zák. na místě pod příslušné ustanovení §§ 5, 183 (461) tr. zák., po případě pod ustanovení o krádeži zatěžuje rozsudek zmatkem čís. 10 § 281 tr. ř. Stejně bylo by ovšem právně mylným podle čís. 10, ne-li dokonce podle čís. 9 a) § 281 tr. ř. odsouzení osoby, jíž byla věc svěřena, pro zpronevěru, stal-li se zadržovací nebo přivlastňovací úkon, aniž k němu působením na vůli osoby, jež věc zadrží nebo přivlastní, nebo jinak činně přispěla, omezujíc se jen na nepřekážení úkonu, o němž už věděla v době, kdy byl předsevzat.

Při zločinech podvodného a přečinech nedbalého úpadku, při nichž byly by jinak na místě obdobné úvahy jak u zpronevěry — jsouť tyto trestné činy svou podstatou porušením zvláštních závazků, jež má dlužník ke svým věřitelům —, je samým zákonem stanoveno, že se jich jako přímí pachatelé, tudíž i jako spolupachatelé mohou dopustiti též osoby od dlužníka různé; najmě jest podle posledního odstavce § 205 a) nebo třeba druhého odstavce § 486 c) tr. zák. ustanovení prvního odstavce (čís. 1 a 2) § 205 a) nebo třeba §§ 485, 486, 486 a) tr. zák. použiti též na toho, kdo vede samostatně věci dlužníkovy, neboli — viz nálezy čís. 3937, 3716 sb. n. s. — na osobu, která celý podnik dlužníkův anebo určitý úsek tohoto podniku vede, aniž vyžaduje si pro tu kterou z obstarávaných jí záležitostí schválení dlužníkovu, neb i jen v jednotlivém případě záležitost dlužníkovu obstarává z vlastního podnětu, bez zvláštního rozkazu a nezávisle na pokynu, příkazu, poukazu nebo schválení dlužníkovu. Vycházejíc z tohoto doslovu zákona jest si pak uvědomiti tyto zvláštní případy: 1. Jelikož trestným zákonem stíhaným výsledkem jest u těchto trestných činů poškození věřitelstva, po případě jednotlivých věřitelů, jest ovšem možné spolupachatelství dlužníka a osoby samostatně jeho věci vedoucí na témže trestném činu v tom smyslu, že k a ž d ý z n i c h — v případech § 205 a) tr. zák. po případě u provádění p o v š e c h n ě dohody a p o v š e c h n ě společného úmyslu poškozovacího — předsevezme samostatně jednání, které buď v souvislosti s jednáním druhého spolupachatele způsobí škodný výsledek zákonem předpokládaný (zmaření nebo ztenčení uspokojení věřitelstva nebo jeho části, poškození všech anebo některých věřitelů), nebo způsobí trestný výsledek některého z těchto druhů, který by byl nenastal,

kdyby bylo zůstalo jen při jednání druhého spolupachatele. 2. Nemožné a naprosto vyloučeno je však spolupachatelství oněch osob na témže trestném skutku čili na témže konkrétním jednání (úkonu), který (které) se stal (stalo) nebo měl (mělo) se státi příčinou nebo jednou z příčin škody (újmy) trestním zákonem předpokládané; neboť s předpokladem, jímž jest, jak nahoře dovozeno, vázána odpovědnost osoby od dlužníka různé jako přímého pachatele, čili s předpokladem, že osoba ta jednala v dotčené jednotlivé záležitosti samostatně, nelze nikterak uvést v soulad předpoklad spolupachatelství zvláštní a proň nutný, že osoba ta jednala v dorozumění s dlužníkem, tudíž ne-li přímo z jeho příkazu, poukazu, pokynu, alespoň jsouc si vědoma, že dlužník její postup, přesněji dotčený úkon schvaluje. Úkon, který předsevzala osoba od dlužníka různá, třeba jinak věci dlužníkovy samostatně vedoucí, jsouc s dlužníkem dorozuměna nebo třeba srozuměna, najmě po případě provádějíc společný s dlužníkem úmysl vyhracený na tento úkon, může jí býti přičítán a to jen za předpokladů § 5 tr. zák. jako spoluvina neb účastenství; takže odsouzení pro přímé pachatelství zatěžuje rozsudek zmatkem čís. 10 § 281 tr. ř. 3. Došlo-li konečně bez takového individuálně vyhraceného dorozumění po povšechné dohodě nebo třeba po vzniku povšechně společného úmyslu dlužníka i osoby jeho věci samostatně vedoucí zmařiti nebo ztenčiti uspokojení věřitelů nebo části jich (§ 205 a) anebo po nabytí vědomí oběma o neschopnosti dlužníka k placení (§ 486 čís. 2), k ojedinelému úkonu jen dlužníka neb osoby jeho věci samostatně vedoucí, jest přímým pachatelem jen ona z těchto osob, jež úkon ten předsevzala, kdežto druhé z nich lze přičítati úkon ten jen podle § 5 tr. zák. jako spoluvinníku neb účastníku, pokud ovšem není toto přičítání vyloučeno tím, že jde v úkonu o trestný čin nedbalý, jak tomu jest v případech § 486 čís. 2 tr. zák. Jinaká kvalifikace případné účasti té které z obou osob na tom kterém ze souzených úkonů (skutků) odporuje správnému výkladu zákona a činí rozsudek v dotčené části zmatečným podle čís. 9 a), 10 § 281 tr. ř. Jest tu však ihned podotknouti, že dlužník odpovídá za škodu, která vzešla všem anebo třeba některým věřitelům tím, že osoba věci dlužníkovy samostatně vedoucí udělala nový dluh, zaplatila dluh nebo dala zástavu po době, kdy se dlužník dověděl o své neschopnosti k placení, podle § 486 čís. 2 tr. zák., byť ne z důvodu spoluviny na dotčeném jednání jmenované osoby, přece z důvodu, že nenavrhl včas zahájení řízení úpadkového nebo vyrovnávacího nebo třeba dozor nad svým podnikem, kdyžtž takovým návrhem dlužníkovým bylo by dotčenému jednání a tím i škodě věřitelů zabráněno.

S těchto hledisek bude nyní přezkoumati jednotlivé části odsuzujícího výroku napadeného rozsudku a postupně u té které části dodati, čeho třeba vzhledem na další zvláštní námítky a výtky stížnosti. Uznává-li napadený rozsudek oba stěžovatele vinnými zločinem podvodného úpadku podle § 205 a) tr. zák., jest výrok ten podle toho, co uvedeno nahoře, zmatečný ohledně Jaroslava S-y — který podle zjištění roz-

sudku vedl jako prokurista samostatně věci firmy »První a nejstarší česká k-ská továrna na nábytek a stavbu O. S., K. H.«, jejímž majitelem byl stěžovatel O. S., — dle čis. 10 § 281 tr. ř. již proto, že není rozsudkem zjištěno, že Jaroslav S. předsevzal některé z jednání podřaděných pod pojem podvodného úpadku z vlastního podnětu beze schválení Otakarem S-ou a naopak jest ohledně nejvážnější složky dotčeného jednání konečným závěrem rozsudku vysloveno, že oba stěžovatelé sjednali s Anežkou S-ovou prodej movitého jmění a strojů po vzájemné dohodě a úradě. Podle toho, co uvedeno na začátku, jest rozsudek dále zmatečným při nejmenším podle čis. 10 § 281 tr. ř. ohledně obou stěžovatelů, ano není v něm zjištění, který ze stěžovatelů předsevzal ten který nebo jakým způsobem se zúčastnil každý stěžovatel na tom kterém z jednotlivých konkrétních skutků, jež měl na zřeteli nalézací soud vyslovuje v konečném závěru rozsudku, že stěžovatelé předsevzali majetkové přesuny a změny ve vedení a správě továrny, odstraňovali zabavené předměty, zašantročili a zatajili součástky svého jmění, správně jmění Otakara S-y a jmění to —rozuměj jednáními právě uvedenými, nikoliv, jak uvádí rozsudečná věta »nebo jinak« — zmenšili nebo třeba zmenšovali; jestiž v předchozích odstavcích rozhodovacích důvodů uvedeno jen, že firma prodala dne 20. října 1925 Anežce S-ové veškeré stroje, materiál, nábytek hotový a nedohotovný a veškeré zařízení včetně nábytku, který měl býti vyroben, že při dražbě některé zabavené věci vůbec scházely, že se nedalo zjistiti, zda tu jest veškeren zabavený majetek a, že bylo — kým? — správci úpadkové podstaty sděleno, že místnosti firmy má pronajaty spolu se stroji a zařízením Antonín S., který jest bratrem obžalovaných Otakara a Jaroslava S-ových, jakož i že Antonín S. skutečně měl část místností firmy S-ovy pronajatu od června 1927 do 20. listopadu 1929, kdy koupila v dražbě a převzala celou továrnu Alžběta Š-á, a že týž v těchto místnostech se svými dělníky pracoval. Zda jest rozsudkem jasně a i jinak bezvadně zjištěno, že kupní smlouvu s Anežkou S-ovou ujednali jako prodatelé oba stěžovatelé či jen Otakar S., budiž ponecháno stranou. Neboť rozsudek jest v této části zmatečný podle čis. 9 a) § 281 tr. ř. i proto, že se řídí nesprávným výkladem zákonného pojmu zcizení. Předpokládáť zcizení, jež jest uvedeno zákonem jako příklad — viz slova »nebo jinak« — zmenšení jmění dlužníkovy, pojmově, že zcizovacím úkonem anebo v důsledcích zcizovacího úkonu vybavuje se z majetku dlužníkovy část, aniž vstupuje na její místo úplata stejné hodnoty, že ze jmění, z něhož mají býti věřitelé uspokojeni, ubývá více než k němu přibývá (srovnej nálezy čis. 3187, 2123 sb. n. s. a jiné). Že se tak stalo pozastaveným prodejem strojů, surovin, nábytku a zařízení Anežce S-ové, není zjištěno; rozsudek neobsahuje ani výroku, ani poukazu, že hodnota prodaných věcí byla větší než kupní cena, ba nevyslovuje ani, že hodnota toho, co bylo Anežce S-ové v důsledku tržové smlouvy dodáno, byla větší než 300.000 Kč, jež kupitelka skutečně zaplatila; také rozsudek opakuje — aniž ji vyvrací — a pokládá tedy za pravdivou obhajobu Otakara S-y, že přijatou částku kupní ceny (300.000 Kč) použil na zaplacení dluhů

a částečně do obchodu a provozu. Obdobně není zjištěno ani, že pronájem místností, strojů a zařízení Antonínu S-ovi stal se bez úplaty nebo za úplatu nepřiměřenou, aniž že případné úplaty (nájemného) bylo použito způsobem, jímž unikla věřitelsstvu. Rozsudek se nevyslovuje ani o tom, jakým způsobem došlo k tomu, že — jak uvedeno v rozsudku — některé zabavené předměty vůbec scházely, a nevylučuje, že výtěžek docílený případným prodejem dostal se přímo nebo nepřímo do rukou některého věřitele. Konečně netřeba úvah o tom, lze-li spatřovati — jak činí rozsudek v rozhodovacích důvodech — odstraňování (zašantročování) nebo zatajování podle § 205 a) tr. zák. již v takovém způsobu uskladnění zboží, že se nedá zjistiti, které věci byly již a které nejsou dosud zabaveny; i za tohoto předpokladu vybočilo by dotčené jednání z dosahu § 205 a) tr. zák. a bylo by o něm uvažovati spíše s hlediska ustanovení o maření exekuce, byli-li pachatelé vedeni jen zlým úmyslem uvedeným v rozhodovacích důvodech v souvislosti s vyličeným jednáním, totiž úmyslem, by nebyly zabavovány věci nové, kdyžtě tímto úmyslem není ještě splněn úmysl zmařiti nebo zkrátiti uspokojení věřitelů naprosto (trvale) a to i jen věřitelů vedoucích už exekuci, poněvadž maření exekuce může býti výronem záměru, zjednati dobrovolným prodejem zboží, jehož zabavení hrozí a se maří, vydatnější výtěžek určený k uspokojení věřitelů než se dá z exekuce očekávat. Jelikož jest rozsudek v části o zločinu podvodného úpadku zmatečný už podle toho, co dosud uvedeno, není příčiny vzhledem na příslušnou část vývodů stížnosti zkoumati dále, je-li tím, co rozsudek uvádí v tomto směru obzvláště v konečném závěru zjištěna (§ 205 a) tr. zák. předpokládaná) příčinná souvislost vyličeného jím neuspokojení části pohledávek věřitelstva s jednáním stěžovatelů, v němž spatřován podvodný úpadek. Jest však stížnosti připomenouti, že ustanovení § 205 a) tr. zák. nepředpokládá, že dlužník byl už v době stíhaného tam jednání neschopný k placení nebo dokonce předlužený, takže jest vratkou námitka, že firma S. byla v době ujednání kupní smlouvy s Anežkou S-ovou s to, uspokojiti všechny své tehdejší věřitele.

Pokud jde o přečin nedbalého úpadku podle § 486 čís. 2 tr. zák., jest ovšem naprosto nemístnou námitka stížnosti, že nalézací soud opírá tuto část rozsudku o tytéž skutky, které podřídil už pod skutkovou podstatu podle § 205 a) tr. zák. Nehledě k tomu, že rozsudek vkládá spáchání zločinu § 205 a) tr. zák. v dobu do 28. října 1925 a spáchání přečinu § 486 čís. 2 tr. zák. v dobu před červnem 1927, přesněji podle rozhodovacích důvodů v dobu od 6. dubna 1927 do 2. července 1927, a že shledává onen zločin ve zmaření nebo ztenčení uspokojení tehdejších věřitelů zmenšením jmění dlužníkovy, tudíž ve způsobení neschopnosti k placení, tento přečin však v úkonech po nastavší neschopnosti k placení, jsou podkladem výroku o zločinu § 205 a) tr. zák. sjednání tržové smlouvy s Anežkou S-ovou, pronájem místností a věcí Antonínu S-ovi, zmizení části zabavených svršků a způsob uskladnění zboží, kdežto podkladem výroku o přečinu § 486 čís. 2 tr. zák. jest dělání nových dluhů a konání splátek různým věřitelům. V nepravu je stížnost i výtkou, že rozsudek opomíjí obhajobu stěžovatelů, že majetek firmy Otakar S. byl

daleko větší, než zač majetek ten byl později v dražbě zpeněžen, takže o nějakém předlužení firmy Otakar S. až do posledního času nedá se naprosto mluvit. Skutková podstata přečinu § 486 čís. 2 tr. zák. nevyžaduje stav předlužení, nýbrž předpokládá jen stav neschopnosti k placení, který jest nezávisle na poměru součtu aktiv k součtu pasiv dán, není-li dlužník s to, by uspokojil úplně všechny své věřitele v době přiměřené pravidlům řádného provozu jeho výdělečné činnosti (srovnej nálezn čís. 3307 sb. n. s. a jiné). Že tato neschopnost k placení v rozhodné době zde byla, stížnost nepopírá; na tom, zda její příčinou byla, jak rozsudek asi předpokládá, i předluženost, nezáleží a nedotýká se tudíž vytýkaná neúplnost soudního výroku skutečnosti rozhodné, jak předpokládá dovolávaný zmatek čís. 5 § 281 tr. ř. Stížností dále namítaný nedostatek oprávnění stěžovatele Jaroslava S-y jakožto prokuristy firmy k ohlášení úpadku nebo vyrovnávacího řízení nemění nic na jeho odpovědnosti za případné dělání nových dluhů a konání splátek po nabytém vědomí o neschopnosti firmy k placení. Pokud pak rozsudek dává stěžovatelům za vinu i, že nenavrhli včas zahájení vyrovnávacího řízení, vyhlášení úpadku nebo obchodní dozor, nelze rozsudek zachovati ohledně žádného ze stěžovatelů, poněvadž není jím zjištěno, že tímto opomenutím vzešla věřitelům anebo některému z nich nějaká škoda, jak předpokládá § 486 čís. 2 tr. zák., a poněvadž by příslušná odpovědnost stěžovatele Otakara S-y z úvah naznačených nahoře pod bodem 3. přicházela k místu jen, kdyby bylo rozsudkem zjištěno, že nové dluhy dělal a věřitelům firmy platil jediný nebo také stěžovatel Jaroslav S., a že Otakar S. o dlužení se a placení Jaroslava S-y věděl aneb alespoň při náležité opatrnosti vědět mohl. Takových zjištění však v rozsudku není a není v něm ani zjištění, že nové dluhy dělal a věřitelům firmy platil jen Jaroslav S. či také stěžovatel Otakar S. Neboť rozhodovací důvody vyslovují jen, že obžalovaní Otakar S. a Jaroslav S. ještě krátce před vyhlášením vyrovnání přijímali dodávky zboží a činili objednávky a že také oba tito obžalovaní v poslední době před vyhlášením vyrovnání po případě úpadku konali platy; připojují-li k tomu rozhodovací důvody prostý výpočet nových dluhů a konaných platů, nelze poznati, který z obou stěžovatelů učinil ten který z uvedených dluhů nebo platů a nelze vyloučiti, že byly dluhy a platy z důvodu spolupachatelství, tudíž — jak nahoře dokázáno — právně mylně přičítány některému z obou stěžovatelů, ač neučinil vůbec žádný nový dluh a vůbec žádnou splátku. Proto jest rozsudek i v části o nedbalém úpadku zmatečný podle čís. 9 a) § 281 tr. ř.

Výrok napadeného rozsudku o zločinu zpronevěry jest ohledně stěžovatele Jaroslava S. právně mylný — viz nahoře první odstavec — a zmatečný podle čís. 10 § 281 tr. ř. již proto, že rozsudek odsuzuje i tohoto stěžovatele jako přímého pachatele, ačkoliv zjišťuje, že dotčené zboží bylo svědkem Vojtěchem P-em zasláno a dáno do komise stěžovateli Otakaru S-ovi, jemuž jen bylo takto zboží svěřeno, a ačkoliv dále zjišťuje, že dotčené zboží do komise přijaté prodal Otakar S., kdežto rozsudek vůbec neuvádí, které to bylo jednání stěžovatele Jaroslava

S-y, o němž rozsudek podotýká, že tento stěžovatel jednal i v tomto případě v dohodě a srozumění se stěžovatelem Otakarem S-ou. Rozsudek nezjišťuje, zda prodej dotčeného zboží stal se před či po zažalování kupní ceny za ně účtované dodatelem P-em; zdá se však, že vkládá prodej v dobu po této žalobě. Stěžovateli namítanou domněnku pak, že P. upustil podáním žaloby na zaplacení zboží do komise daného od výhrady práva vlastnického k tomuto zboží, je sice rozsudkem odmítnuta jako neodůvodněná a zcela bezpodstatná. Než tím není zjištěno, že se stěžovatelé touto třebas neodůvodněnou a bezpodstatnou domněnkou neřídili a není to zjištěno ani předchozí větou rozhodovacích důvodů, že si byli stěžovatelé vědomi, že nebudou míti prostředků k proplacení směnek, jež k uvedené žalobě P-ovi dali; neb tato věta poukazuje nanejvýše k tomu, že stěžovatelé — způsobem po případě podle § 197 tr. zák. závadným — vylákali na P-ovi, by se vzdal výhrady vlastnictví, není jí však napovězeno, že stěžovatelé takové vzdání se P-ovo omylem nepředpokládali. Jelikož pak uvedenou domněnkou bylo by vyloučeno vědomí stěžovatelů, že prodejem dotčeného zboží bez předchozího neb alespoň současného, po případě dodatečného zaplacení kupní ceny dodateli P-ovi poruší vlastnické právo P-ovi ke zboží příslušející, že zboží jest dosud věcí jim svěřenou a jelikož rozsudek ani jinak toto vědomí nezjišťuje, ani uvedenou obhajobu neoznačuje za nepravdivou, není u obou stěžovatelů, jak stížnost zřetelným poukazem namítá, skutková podstata zpronevěry po subjektivní stránce rozsudečnými zjištěními naplněna, takže jest rozsudek v této části zmatečný i podle čís. 9 a) § 281 tr. ř. Konečně jest zmatečný a to podle čís. 5 § 281 tr. ř. dotčený úsek výroku o vině i v rozsudečném zjištění o prodeji P-em dodaného zboží stěžovateli, přesněji stěžovatelem Otakarem S-ou. Nelze sice přihlížeti k tvrzení stížnosti, že až na jednu zůstaly garnitury P-em dodané v závodě i po jeho vyklizení, kdy závod převzala Anežka S-ová, a že tyto garnitury byly prodány věřiteli (firmy S.), nikoliv stěžovateli. Neboť stížnost neuvádí — ač jí tak náleželo podle druhé věty § 285 tr. ř. —, o které výsledky hlavního přelíčení toto své tvrzení opírá. Avšak stížnost vytýká rozbořem výpovědi svědka P-a a větou, že napadené jí zjištění odporuje skutečností v průvodním řízení prokázaným, zřetelně, že nejsou v rozsudku pro výrok o prodeji dotčených garnitur — s výjimkou jedné z nich — stěžovatelem Otakarem S-ou uvedeny žádné důvody, třebaže jest výrok ten opřen poukazem na svědectví Vojtěcha P-a a na částečné doznání obžalovaných Otakara a Jaroslava S-y. Stěžovatelé sice podle záznamů prodej garnitur P-em dodaných nepopřeli nebo třeba neuplatňovali, kam se garnitury poděly, avšak také prodej nedoznali nebo třeba neudali, který z nich garnitury prodal anebo jinak zcizil, a najmě neudali, že tak učinil Otakar S. Svědek P. pak dosvědčil jen, že mu firma (S.) psala, že j e d n u garnituru prodala, aniž se i jen zmínil i o tom, zda je mu známo, kdo ze stěžovatelů garnituru prodal, a aniž uvedl něco o prodeji ostatních garnitur. Je-li takto ve výpovědích řečených osob zmínka jen o skutečnosti prodeje jedné garnitury beze zmínky o osobě prodatele, rovná se poukaz

na výpovědi ty naprostému nedostatku důvodů pro výrok, že všechny garnitury byly prodány Otakarem S.-ou. V této souvislosti budiž ostatně, ač stížnost na to neupozorňuje, připomenuto že firma S. oznámila dopisem ze 17. února 1926 P-ovi zamýšlený prodej dražší z dodaných jí souprav klubovních, jakož i podmínky prodeje a že P. projevil dopisem z 19. února 1926 souhlas s prodejem a podmínkami; avšak ovšem dopisem z 20. září 1926 si stěžuje, že mu výtěžek z onoho prodeje zaslán nebyl; zda byly při prodeji oznámené podmínky zachovány a zda firmě S. bylo kupitelem placeno, není korespondencí a není ani jinak objasněno.

Zločin podvodu bylo by ve dvou případech odsuzující části rozsudku dotčených podle toho co uvedeno nahoře v prvním odstavci — oběma stěžovatelům, jak činí napadený rozsudek, přičítati jako přímým nebo třeba spolupachatelům jen, kdyby bylo zjištěno, že stěžovatelé byli vedeni stejným zlým úmyslem zločinem tím předpokládaným a že každý z nich spolupůsobil při samotném páchání podvodu, t. j. při uvádění jiné osoby v omyl. Takového rázu a rozsahu rozsudečná zjištění nejsou. V případě S. a T. zjišťuje rozsudek alespoň vzájemné dorozumění a společný postup stěžovatelů, ovšem bez podrobného údaje, v čem pozůstávalo dorozumění a jaký byl umluvený cíl společného postupu. Než ani takové zjištění neobsahují rozsudečné úvahy o případě firmy M.-H., v nichž jest naopak — aniž by obhajoba ta byla rozsudkem vyvrácena — uvedeno, že obžalovaní Otakar S. a Jaroslav S., který jako prokurista firmy S. vyřizoval samostatně veškeré obchodní záležitosti této firmy, prohlásili, že se na tento případ nepamatují. A rozsudek neuvádí, co v korespondenci s tou kterou ze zúčastněných firem ten který z obou stěžovatelů projevil, psal anebo jinak učinil anebo jakou bral jinou účast na povšechně zjištěném ději, nýbrž zjišťuje prostě, že firma První nejstarší česká továrna na nábytek a stavby Otakar S. v K. H. požádala, ... objednala ..., oznámila ..., vybrala ..., sdělila ..., žádala ... atd. Při tak nedostatečném rozsahu rozsudečných zjištění nelze vyloučiti, že — a to najmě v případě M.-H. ten či onen ze stěžovatelů neměl vůbec žádné účasti na souzeném ději, nebo že měl jen takovou účast, která splňuje jiný než rozsudkem vyslovený způsob viny a po případě jen beztrestné nepřekážení zločinu druhého stěžovatele, takže jest i tato poslední část odsuzujícího výroku výsledkem nesprávného použití zákona a zatížena zmatkem čís. 10 nebo dokonce 9 a) § 281 tr. ř. Pro vylíčené zmatky bylo zmateční stížnosti obou obžalovaných, s jejichž dalšími vývody netřeba se zabývat, vyhověno a za předpokladu § 5 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 uznáno již v neveřejném zasedání, jak se stalo. Nalézacímu soudu se připomíná, že správné rozsouzení obžaloby pro podvod vyžaduje i rozboru otázky Istivosti a úvah o konkrétním obsahu klamacího a poškozovacího úmyslu, jakož i, že je třeba úvah o tom, není-li již promlčen přečin nedbalého úpadku, pokud jest dáván za vinu Jaroslavu S.-ovi, jenž byl k odpovědnému výslechu po prvé obeslán 17. dubna 1929.